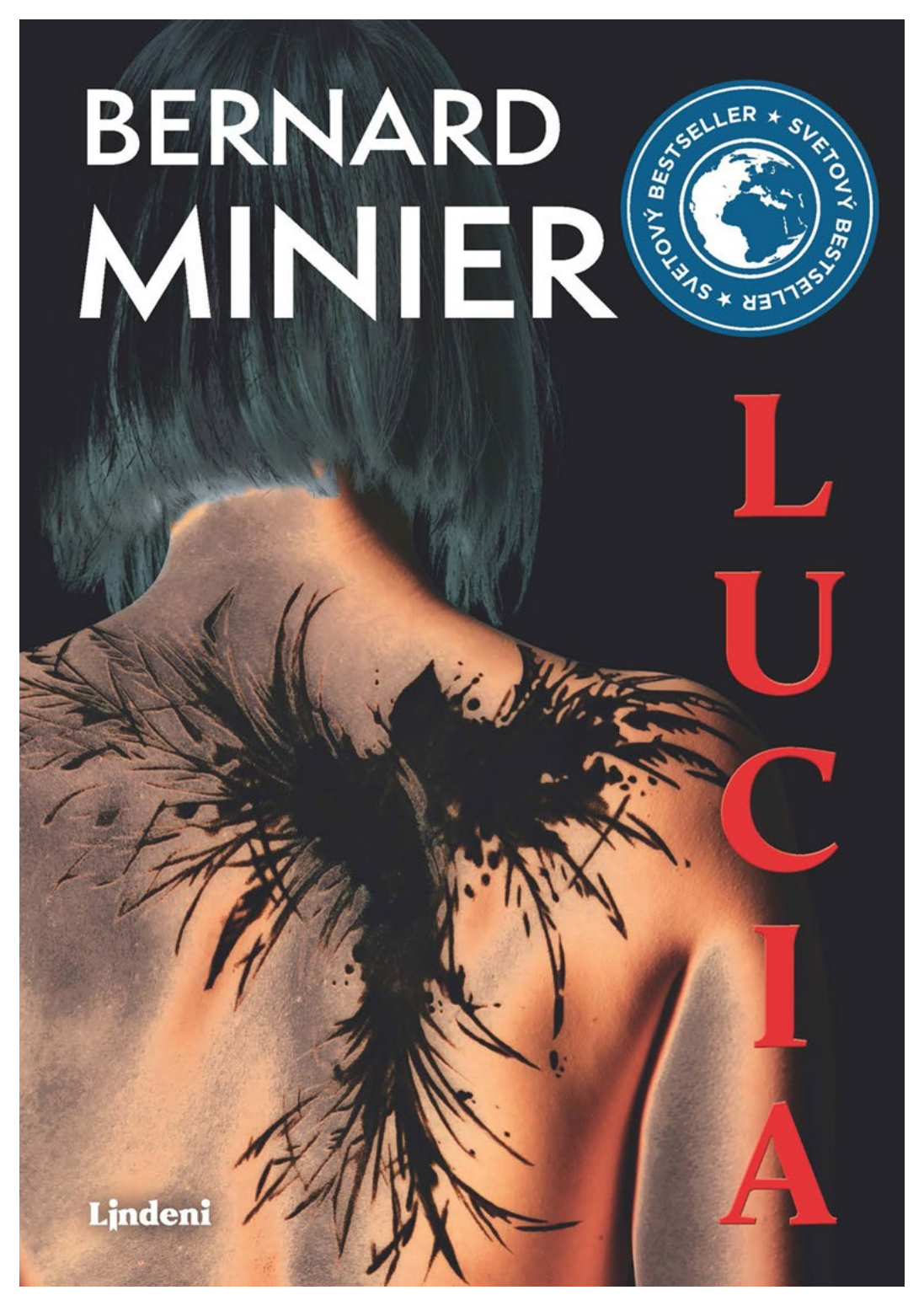

BERNARD MINIER

L U C I A

Ljndeni

Lucia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier

Lucia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCIA

BERNARD MINIER

LUCIA

Ljndeni

Noc, ten čierny špeh, prenasleduje biele mláďa dňa.

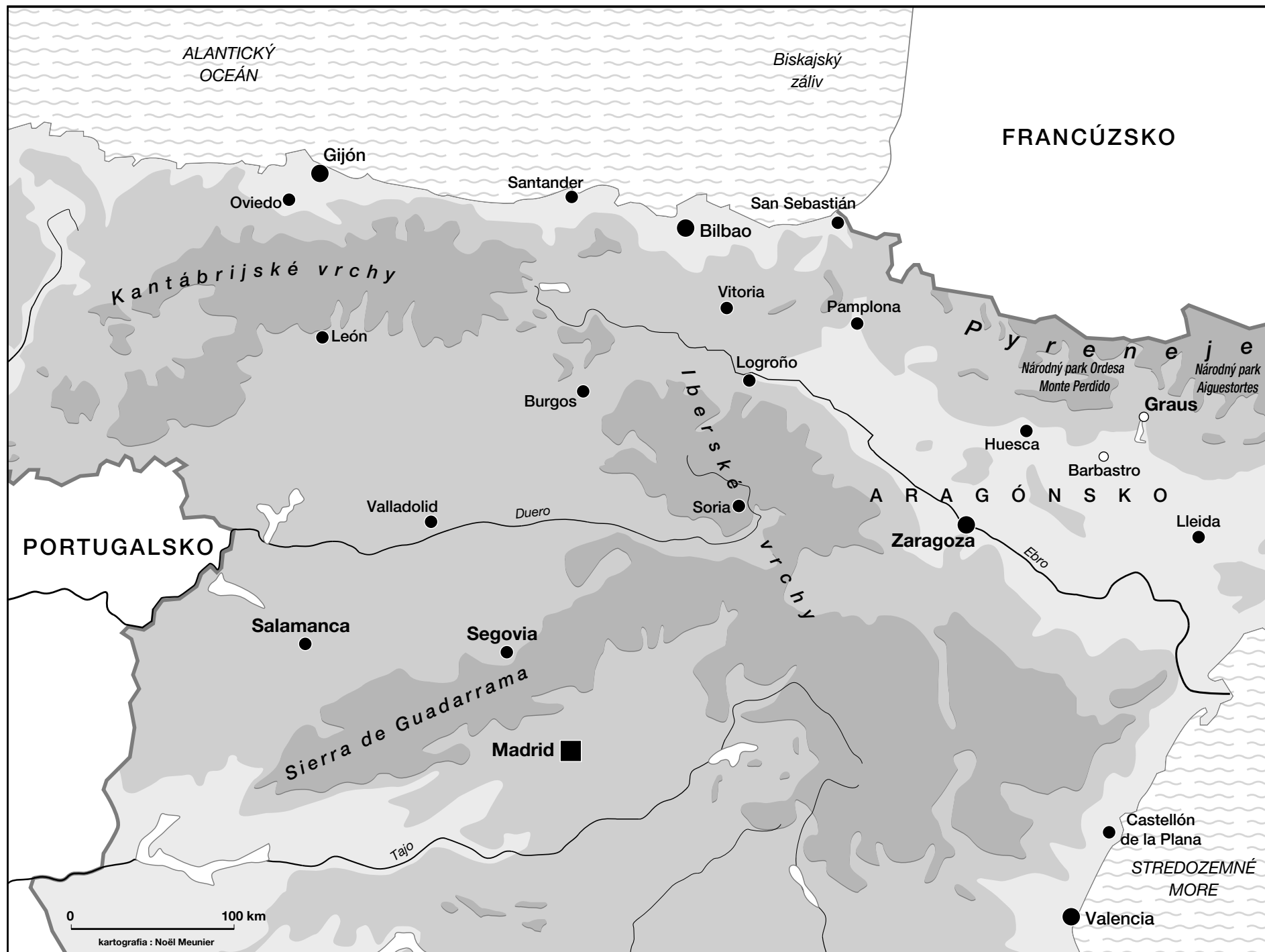
SWINBURNE

*Bolo po polnoci, ako sa hovorí v starých príbehoch, keď je
tmavá zem ponorená do spánku a do ticha, keď sa živí
podobajú mŕtvym a mŕtvi vychádzajú z hrobov. Bol to čas,
keď ticho sem-tam pretnú hrozivé, znetvorené hlasy, keď počuť
tlmené kroky akoby z hlbín, keď v hustých temnotách blúdia
desivé fantómy a vystrašené psy pri pohľade na ne zavýjajú.*

José de ESPRONCEDA, *Študent zo Salamancy*

Neverím ničomu: ani dňu, ani temnotám.

Thirty Seconds to Mars, *100 Suns*

kartografia : Noël Meunier

SEGOVIA

MIESTO ZLOČINU

ALCAZAR

KATEDRÁLA

PLAZA MAYOR

Hotel Cenobio Capuchinos

Restauración Casa Duque

AKVADUKT

0 200 m
kartografia : Noël Meunier

SEGOVIA

MIESTO ZLOČINU

ALCAZAR

KATEDRÁLA

PLAZA MAYOR

Hotel Cenobio Capuchinos

Restauración Casa Duque

AKVADUKT

0 200 m
kartografia : Noël Meunier

[illegible]

PROLÓG

BLESKY.

Hromy.

Búrka.

Zaparkovala na úpäť kopca. Vystúpila z auta. Len čo sa ocitla vonku, mala pocit, akoby jej nejaký filmový rekvizitár lial na hlavu vedrá vody. Ani si nedala kapucňu a vykročila k vozidlám, ktorých modré záblesky prerážali bičujúci dážď, a ďalšie policajné SUV Toyota RAV4 sa k tomu pridávali so zapnutými sirénami. V tom náhlení si nevzala ani dáždnik, ani pršiplášť. Kým sa dostala k vozidlám, bola celá premočená. Voda jej kvapkala na krk a stekala po čiernej ochrannej veste s označením UCO.

UCO ako „Unité centrale opérationnelle“ – (Centrálna operačná jednotka), elita služieb súdnej polície Guardia Civil (Občianskej gardy).

Mladá žena sa pozrela na oblohu čiernu ako uhoľný prach. Zomtlalo sa, hoci bolo ešte len popoludnie, a všetky stojace vozidlá mali zapnuté svetlá.

Lucia zažmurkala, ako jej kvapky dažďa padali do očí. *A uvidela ich.* Na vrchole kopca. Tri veľké tmavé kríže – uprostred Kristus a na každej strane jeden lotor.

– Ten vpravo, – povedal jej seržant pri jednej karosérii, na ktorú hlučne dopadali dažďové kvapky.

Na jeho tvári sa odrážala všetka hrôza z divadla, aké čakalo na Luciu hore. V Španielsku to nazývali *cruceiros*. Kalvárie. V Galícii na západe krajiny ich boli tisíce. No toto bolo ďaleko od Galície: sotva tridsať kilometrov severozápadne od Madridu. Na vidieku. Mimo obývaného územia.

Lucia sa pozrela naznačeným smerom.

Kríž vpravo...

Už na prvý pohľad bolo zrejmé, že je na ňom čosi *odlišné*, hoci v tom ležaku sa to nedalo jasne rozoznať. No aj odtiaľ, kde sa nachádzala, bolo predsa len vidieť, že stredná postava – Kristus – a postava lotra vľavo stáročiami nečasov očerneli, kým tá vpravo bola oveľa bledšia, dokonca až voskovo bledá.

Lucia sa nadýchla.

Začala stúpať do strmého svahu po mäkkej, premočenej zemi, na podrážky sa jej rýchlo začali lepiť kusy blata. Všetka tá voda, čo jej omývala tvár a z vlasov stekala na krk, pokračovala dolu chrbtom ako potôčik poskakujúci z jedného kamienka na druhý...

Vnímala, ako silno jej v hrudi bije srdce, a tie veľké kríže akoby zostupovali k nej. V to búrkové popoludnie desiatky bleskov pod atramentovou oblohou obnažovali temnotu. Pred ňou sa mihali biele tiene: technici v kombinézach odoberali vzorky a hľadali stopy, ktoré dážď ešte nezničil.

Medzi jarčekom vody stekajúcej z kopca sledovala cestu vyznačenú jasnou páskou. Lialo tak silno, že musela poďísť bližšie, aby rozoznala postavu – tú oveľa bledšiu.

Uprela na ňu pohľad.

Ten obraz jej na okamih pripomenul iný – až ju zamrazilo.

Potom otvorila ústa. Realita, ktorú videla, ju zasiahla do tváre a v hrdle jej zamrel výkrik. Nie, to nie je možné, to nemôže byť pravda: *to nemôže byť on...*

DÁŽĎ NEUSTÁVAL. Lialo. Nástoľčivo, husto, šikmo. Luciu striaslo. Bola zadychčaná a po výstupe jej malo byť teplo, no cítila chlad. Chlad až v kostiach, v krvi.

Lebo to, čo sa nachádzalo zavesené niekoľko metrov nad zemou pod daždivou oblohou, nebola socha, ale muž. *Niekoľko, koho poznala.* Jej kolega, priateľ, spolupracovník: seržant Sergio Castillo Moreira. Tridsaťpäť rokov. Ženatý, otec dvoch malých dievčatiek. Dobrý policajt. Dobrý otec. *Podľa toho, čo vedela...*

Dážď sľahal do nahého tela, stekal po jeho sinavých, no vyformovaných svaloch. Nevdojak si všimla nevhodný detail: voda prúdila z konca jeho penisu ako z vodovodného kohútika.

Muž zavesený medzi nebom a zemou akoby levitoval nad kopcom. Fyzicky to evidentne nebolo možné, ale napriek tomu to videla: *nahé telo držiace sa vo vzduchu.*

Niekoľko snal pravú sochu, ležala na zemi v blate, a nahradil ju zmučeným Sergiovým telom. Rebrík, čo použili pri tomto úkone, bol ešte na mieste. Sergio mal ruky rozopäté do kríža, tvár obrátenú k tmavej oblohe a hlavu zvrátenú dozadu, akoby úpenlivo prosil o pomoc, ktorá neprišla.

Niekoľko – muž či žena? – mu opakovane vrážal do srdca skrutkovač s nevidanou zúrivosťou, akoby mu ho chcel rozdrviť: medzi hrudnou kosťou a ľavou bradavkou bolo niekoľko hlbokých rán a z jednej ešte trčala rukoväť skrutkovača.

Vesmír má svoje tajomstvá, pomyslela si. Samo slnko predstavuje 99 % hmoty slnečnej sústavy; vo vesmírnom priestore nie je

nijaký zvuk; na každú ľudskú bytosť na Zemi pripadne asi 1,6 milióna mravcov; jeden z najstarších literárnych výtvorov ľudstva sa volá *Epos o Gilgamešovi*, je vyrytý na hlinených tabuľkách a už vtedy jeho hlavnú postavu mátať smrť. To všetko vedela od svojho malého brata Rafaela... No táto záhada bola pre Luciu tá najväčšia a najnepochopiteľnejšia zo všetkých.

Záhada krutosti, absolútneho zla.

Cítila, že sa jej zdvíha žalúdok. Napriek tomu sa prinútila hľadiť na tú ohavnosť, prekračujúcu akékoľvek chápanie.

Nebol tam nijaký klinec ani nijaké puto, ktoré by držalo telo na kríži. *Nemožné...* Zdalo sa, že sa drží vo vzduchu len silou vôle. Vôľa však už neexistovala: bol mŕtvy. Čo to bol teda za zázrak?

Napokon urobili akési lešenie, aby zvesili telo: použili lesklé rúrky a kovové platne, ktoré pri nárazoch cinkali. Vo svetle reflektorov lejak vytváral belavú paru. Obrátila sa k jednému technikovi.

– Ako sa tam drží?

– Čudné, však? – šepol malý muž v bielej kombinéze ako kozmonaut, ktorá praskala pod dažďom. – Nijaké úväzy, nijaké upevnenie, a predsa drží... Ten, čo to urobil, bol naozaj diabol.

– Takí sú všetci, – odvetila, podráždená tou poznámkou. – A teda?

– *Lepidlo...*

– Čože?

– Ponatierali mu chrbát, zadok, členky, zadnú časť ramien, rúk a lebky akýmsi ultra silným lepidlom. Nuž tak... Kým to uschlo, museli ho nepochybne pridržiavať na kríži nejakými povrazmi či káblami, čo ja viem: na ramenách, zápästiach, na hrudi, čele a na členkoch vidieť hlboké zárezy. A určite ešte predtým, ako začalo pršať. Trvalo to iba niekoľko minút, no vyžadovalo si to nezvyčajnú silu... A napokon, nech ju už stvoril Boh alebo vznikla za milióny rokov evo-

lúcie od prvého jednobunkového mikroorganizmu, koža je zázrak biologického inžinierstva, je zároveň estetická, elastická a dostatočne odolná, aby udržala telo v pozícii, ako ho prilepili.

– Panebože, – vzdychla.

Zohla sa. Ruky si položila na stehná a zhlboka dýchala, aby pre-mohla pocit na vracanie. Potom sa zdvihla.

Nečakane uvidela obraz: seržant Moreira a ona sa bozkávajú v šat-niach na oslave Silvestra, Lucia ho jemne odtláča a vraví: „Sergio, nie.“ Pracujú spolu, pozná jeho manželku aj dcéry... Zo susednej sály tam do-lieha hudba, veselé výkriky, smiech. Dobre jej vonia, po mydle a toaletnej vode, a jeho ústa majú príjemnú chuť po tabaku, žuvačke a zubnej paste. Túži po nej a ona túži po ňom. No ona hovorí „nie“.

Odrazu sa Lucia zachvela. Spytovala sa, či sa jej to nesnívalo, a znovu sa zahľadela na bielu hrud'. Na stekajúcej vode sa odrážali svetlá reflektorov.

Zopakovalo sa to.

Raz, dva razy – hrud' sa nadvihla!

Ó, *panebože!* Skrutkovač zjavne nesplnil dokonale svoju úlohu.

Obrátila sa k mužom a ženám na kopci.

– ON ŽIJE! – zrevala. – JE ŽIVÝ! JE ŽIVÝ!

LEKÁR A DVAJA ZDRAVOTNÍCI nahradili mužov v bielych kombinézach. Stáli na lešení tri metre nad zemou a zaoberali sa te-lom. Daždové kvapky pri dopade na hliník vydávali zvuky ako xy-lofón, všade bolo počuť výkriky, volanie, hluk.

– Dofrasa, ako ho možno odlepiť, a neodtrhnúť mu kožu? – roz-čuľoval sa akýsi muž na lešení.

– Máme jedného svedka, – povedal v tej chvíli Lucii kapitán Peňa, jej šéf v jednotke.

Podišiel k nej, z fúzov mu kvapkala voda. Obrátila sa k nemu a prezerala si ho.

– Svedka?

Pokrčil plecami.

– Skôr podozrivého.

Zamračila sa.

– Tak svedok či podozrivý?

– Prechádzal tadiaľto, také čosi... Bol tam, keď prišla tá patrôla. To on zavolať polícia. Povedal, že videl, čo sa dialo. Aj toho, kto to urobil. Že videl všetko. No bál sa zasiahnuť... My si myslíme, že je vinný...

Stuhla a tvárila sa hrozivo.

– A podľa čoho tak uvažujete?

– To pochopíš, keď ho uvidíš, Lucia.

Váhala, pozrela sa na lekára a na dvoch zdravotníkov, ktorí sa na lešení venovali Sergiovi. Momentálne nemohla nič viac urobiť.

– Chcem ho hneď vidieť, – vyhlásila.

Schádzali k autám, dávali si pozor, aby nešliapli do jarku a do blata. Lucia cítila, že jej džínsy Chuck Taylor sú dolu načisto premočené, prilepené na lýtku a oťažené od mastnej hutnej zeme.

Zbadala ho, ako sa opiera o karosériu jedného SUV medzi dvoma žandármi v uniformách. Bledá pleť, drobná tvár, špicatá brada, plavé, takmer biele obočie aj vlasy. Asi tridsať rokov. Lucii udreli do očí škrvny od krvi na jeho oranžovej kombinéze.

Keď sa k nemu priblížila, zdvihol hlavu. Veľké detské oči s jasnými dúhovkami a červenými viečkami. Odolala pokušeniu schmatnúť ho pod krk.

– To si urobil ty?

Žmurkol bledými mihalnicami s kvapkami dažďa. Usmial sa akosi vyšinuto a Lucia mala chuť pribuchnúť mu čelo na kapotu.

Potom pokrútil hlavou.

– Nie, to On. Videl som Ho...

– Kto *on*?

– Nuž On, samozrejme...

Vtom zhora zakričali:

– STRÁCAME HO!

Pozrela sa k vrcholu. *Och, doriti!* Rozbehla sa do svahu tak rýchlo, ako len vládala. Pokľzla sa, vstala a bežala ďalej.

– Nie! Nie! Nie! Dofrasa, nie!

Vyliezla na lešenie, predierala sa popri hliníkových rúrkach.

– Héj, vy tam! – zakričal na ňu jeden záchranár. – Čo to robíte? Zlezte dolu! Nie je to urobené pre toľko osôb!

Lucia ho ignorovala. Preplazila sa na malú roztrasenú plošinku. Lekár poskytoval silnú masáž srdca, čo bolo na zvislo položenom mokrom tele naozaj zložité. Na Sergiovej hrudi boli prisaté elektródy, no Lucia vedela, že veľká vlhkosť môže spôsobiť chyby pri meraní činnosti srdca.

Zdravotníci na ňu zúrivo zazreli, jeden držal gombíky defibrilátora.

– Na čo čakáte? – zvolala nedočkavo. – Do toho! Začnite so šokmi!

– Nemôžeme! – odvetil lekár a stále stláčal Sergiovu hrud'.

– V tomto daždi a s týmto kovom riskujeme, že všetci pocítíme elektrický šok! A naňho to nebude vôbec účinkovať.

– Dajte mi tú vec! Nebudem sa nečinne prizeráť, ako umiera!

Ľavou rukou, keďže bola ľaváčka, sa pokúsila vytrhnúť mužovi defibrilátor, no ten ho pevne držal.

– Héj! Prestaňte! Ste chorá? Je to zbytočné!

– Prosím vás, poslúchnite, – ozval sa druhý zdravotník, – robíme, čo môžeme!

BERNARD MINIER

– Rozkáž jej zísť z lešenia, lebo zastavím masáž, – povedal lekár kolegovi. – Rozkáž jej zísť dolu! *Ihned!*

Lucia zaváhala.

Mal pravdu. Bolo to zbytočné. Poslúchla. Počas nasledujúcej polhodiny sa traja muži striedali pri masáži srdca a dýchaní z úst do úst.

Dážd' neprestával. Lucia nevládala odtrhnúť oči od bledého tela, neúnavne masírovaného v tom ležaku.

– JE MŔTVY! Koniec.

Jeden po druhom zostúpili. So sklonenými hlavami. Takmer vzápätí na ich miesto nastúpili muži v bielych kombinézach.

Lucia cítila v rukách aj nohách krčovitú triašku, celé jej telo sa chvelo. Vracanie nastúpilo tak rýchlo, že sa sotva stačila nahnúť, skôr ako jej spaľujúca kyslosť vystúpila do hrdla a jej posledné jedlo zmiešané so žlčou hojne pokropilo zem.

PRVÁ ČASŤ

LUCIA

1

PONDELOK VEČER

PORUČÍČKA Lucia Guerrero si prezerala jeho preukaz. Gabriel Agustín Schwartz. Tridsaťdva rokov. Narodený 18. marca 1987 v Malage. Bývajúci na Ulici San Jerónimo v Madride. Zdvihla hlavu. Svetlé, takmer biele vlasy, bledá úzka tvár, bezfarebné mihalnice.

Mal veľké, jasné, otvorené oči a znepokojene behal pohľadom z jednej strany na druhú. Pery mal priveľmi červené a priveľmi... *vlbké*.

– Gabriel Schwartz, – poznamenala.

Blondín na ňu uprel oči.

– Ach, nie, to nie som ja... Ja nie som Gabriel.

Zamračila sa.

– Tak ako sa voláš?

– Ivan.

– Ivan...? Akože Ivan?

– Ivan.

– A kto je v tom prípade Gabriel?

– Nieкто iný...

Zahľadela sa naňho. Ľavá noha sa jej pohybovala pod stolom. Krčovito. Hýbala sa, odkedy si v miestnosti sadla oproti nemu. SNN – syndróm nepokojných nôh.

– No dobre... *Ivan*. Si obvinený z vraždy seržanta Moreiru, rozumieš? – Keď vyslovila to meno, stiahlo jej žalúdok.

– To nie ja, – odmietal Gabriel a hrýzol si peru. – Ja som nič neurobil.

– Pripomínam vám, že až do predloženia dôkazu je môj klient v tomto prípade obyčajný svedok, – zasiahol advokát s napomádanými vlasmi, ktorý sedel vedľa Schwartzu.

Pozorovala blondína, potom advokáta a znovu blondína. Oči mal naširoko otvorené ako dieťa a pohľad mu behal z jedného rohu miestnosti do druhého.

– Odtlačky tvojich prstov sú všade, – povedala, – na tele, na kríži, na rebríku... na vražednej zbrani. A na šatách máš krv obete...

– To nie ja.

Pôsobil tak zakríknuto. Nevyzeral ako vrah.

– A kto teda?

– To Ricardo.

– Kto je Ricardo?

– Nieкто veľmi zlostný...

– Naozaj?

– Áno...

Pokúsila sa nevnímať vysušené krvavé škvrny na žiarivej oranžovej kombinéze. Ani obraz nahého ukrižovaného Sergia v daždi.

– Ako vieš, že to je on?

– Lebo mi to povedal.

Zachvela sa.

– *Ricardo ti povedal, že ho zabil?*

– Poručička, – znovu sa ozval pridelený advokát, – vzhľadom na stav môjho klienta vás žiadam, aby ste nebrali do úvahy túto poslednú poznámku.

– To posudzujem ja, pane, – odpovedala rozhodne. – Počuj, Gabriel...

– Nevolám sa Gabriel, som Ivan.

Volal sa Gabriel Schwartz. Nemusel sa často vyskytovať na appke Tinder, ale zato sa vyskytoval v záznamoch Občianskej gardy: viacero odsúdení za krádeže z výkladov a za predaj omamných látok. Vo väzení nebol, ale niekoľkokrát ho hospitalizovali v psychiatrickom zariadení.

Stále býval u matky. Keď v tomto roku vo februári zomrela, naposledy absolvoval krátky pobyt na psychiatrickom oddelení v nemocnici. Kontaktovali lekára, ktorý ho mal na starosti, no bol odcestovaný.

Lucia vstala.

Prešla do susednej miestnosti, kde jej kolega Arias a šéf Peña sledovali vypočúvanie na obrazovke. Kývla na prvého.

– Chod' tam. Si na rade.

– Veríš, že to je uňho zmena osobnosti? – spýtal sa Arias skepticky. – Vyzerá ako úplný blázon, no možno to len hrá.

Seržant Arias škúľil – bol postihnutý ľahším typom divergentného strabizmu. Jedno oko hľadelo vpravo a druhé doľava a svetlo nepôsobilo rovnako na obidve oči. To pridávalo jeho pohľad akúsi čudnú auru, čo vo všeobecnosti pôsobilo na vypočúvané osoby nepríjemným dojmom. Arias si to uvedomoval a využíval to. A Lucia zistila, že pri vypočúvaní dosahoval značne nadpriemerné výsledky. Arias prikývol. Vošiel do vypočúvacej miestnosti so sivými stenami a silným neónom.

Lucia a Peña – dôstojníci veliaci skupine Homicides, únosy a vydieranie v Centrálnej operačnej jednotke – ho sledovali na obrazovke. Peña mal päťdesiattri rokov a vyzeral dobre, typický otec rodiny

s krásnymi fúzmi, o ktoré sa veľmi staral. Bol to jeden z najlepších mužov v teréne, akých poznala, a to ich poznala veľa: Občianska garda mala 84 000 príslušníkov a Centrálnu operačnú jednotku, ktorá jej do istej miery plnila službu súdnej polície. V nej bolo asi 400 príslušníkov.

– *Dobrý deň, Gabriel.*

Ariasov hlas zaznieval z reproduktorov okolo obrazovky. Videli, že si sadol oproti blondínovi.

– *No tak, pán strážnik, – hašterivo zahrkútal akýsi ženský hlas.*

– *Nežartujte! Nevidieť, že nie som Gabriel, naozaj nie?*

Gabriel Schwartz na obrazovke sa zachichotal a zastrčil si prameň vlasov za ucho. Prekrížil si nohy, ruky položil na kolená a chrbát držal vystretý.

– *A ako sa teda voláš?* – spýtal sa zaskočený Arias.

– *Som Marta. Páčia sa mi vaše oči, pán strážnik. Sú krásne...*

Lucia bola ohromená tou náhlou zmenou fyziognómie. Takmer sa jej zdalo, že vidí ženu.

– *Čo má znamenať ten cirkus?* – rozčuľoval sa Peña vedľa nej.

– *Nuž... Marta... vieš, prečo si tu?*

– *Vidíte predsa, že môj klient nie je v stave odpovedať na vaše otázky, – zasiahol mladý advokát. – Žiadam, aby ho neodkladne vyšetril psychiater!*

– *Vôbec netuším, prečo som tu, – priznal sa Gabriel alias Marta, zásah advokáta si nevšímal. – No predpokladám, že mi to poviete, pán strážnik.*

– *Dofrasa!* – šepľala vynervovaná Lucia.

Pri pohľade na obrazovku tak silno zatínala zuby, že ju bolela sánka. Nestrávia predsa celé hodiny s tým malým chytrákom. Prinútila by ho priznať sa.

- Som si istá, že to je simulant, – povedala.
- Možno, – súhlasil Peña. – No kým nebudeme hovoriť s jeho psychiatrom, musíme prijať jeho hru. Inak nás hocijaký advokátik potopí, jasné? Ten psychiater je na ceste?
- Áno, – odvetila Lucia. – Čoskoro príde.
- *Marta, koľko máš rokov?* – spýtal sa Arias.
- *A koľko mi hádate vy?* – zapípala pseudo Marta.
- *Marta, vieš, kto zabil seržanta Moreiru?* – pokračoval Arias.
- *Áno, to Ricardo...*
- *A poznáš toho Ricarda?*
- *Pravdaže ho poznám, poznajú ho všetci... Nie je dobrý. Je to zlý človek. Nemám ho rada. Bojím sa ho.*

Lucia musela uznať, že „Marta“ vykreslila portrét toho Ricarda skutočne presvedčivo.

- *Môžeš mi povedať niečo viac o Ricardovi?* – navrhol Arias.
- *Nie, nechcem.*
- *Prečo?*
- *Bojím sa ho.*
- *Prečo sa ho bojíš?*
- *Každý sa ho bojí.*
- *Je až taký zlý?*

Luciu ohromil výraz úzkosti vo Schwartzových črtách.

- Tento typ ma desí, – ticho poznamenal Peña a vstal.

Prekvapilo ju to. Jej šéf nebol známy tým, že by sa dal ovplyvniť. Bol to tvrdý chlap. Zo starej školy. Čelil niekoľkým najnebezpečnejším lumpom v Španielsku. No Schwartzove zmeny osobnosti mohli vykoľajiť aj ten najostrieľanejší charakter.

- *Vieš, kde sa nachádza?* – opatrne pokračoval Arias v druhej miestnosti.

Teraz sa Schwartz nepokojne vrtel na stoličke, na tvári mu bolo vidieť nervózne tiky.

– *A ako by som to vedel?*

– *Nikdy ti nepovedal, kde býva?*

Blondín len pokrčil plecami.

– *Pfff, býva tam, kde aj my ostatní,* – odpovedal Martiným hlasom a ukazovákom si klopkal po sluche. – *Kde by mal podľa teba bývať?*

– *Marta, hovor mi o Ricardovi, je to dôležité,* – naliehal Arias.

Lucia videla, ako Schwartz energicky potriasol hlavou, hrýzol si pery, prudko zatvoril oči a potom ich otvoril.

– *Prosím, neubližujte nám.*

– *Čože?* – povedal zaskočený Arias.

– *Pane, prosím vás, nepovedzte nič Ricardovi. Ublíži nám. Prosím... prosím... prosím...*

Doriti, teraz zas detský hlas... Dokonca aj jeho tvár odrazu vyzerala viac detsky. *To stačí,* pomyslela si.

– Budem pokračovať, – oznámila Peňovi.

Ten sa na ňu zahľadel.

– Si si istá? Lucia, nesmieš sa do toho tak vkladať... Vieš, že normálne by som ani nemal dovoliť, aby si sa zúčastnila na tomto vypočúvaní. Si v tom emocionálne priveľmi zaangažovaná. Bol to tvoj kolega.

– Presne tak.

Vyšla na chodbu, otvorila susedné dvere a vošla.

– Je to v poriadku, – povedala Ariasovi.

– Si si istá?

– Vravím ti, odíd'

– Poručička... – ozval sa advokát.

– Čuš!

Hovorila až priveľmi silno. Arias vstal a bez slova odišiel.

– Budte si istá, to sa zaznamená, – rozčúlil sa advokát, celý červený.

Malý chlapec, na ktorého sa premenil Gabriel Schwartz, si ju začudovane obzeral, akoby ju videl po prvý raz.

– Chcem hovoriť s Martou, – povedala.

Blondín sa postavil. Vrátil sa mu sladkastý úsmev. Popozeral sa okolo seba, potom skúmal dlážku, strop, steny.

– A vidíš tu niekoho iného, moja milá? – zahrkútal ako Marta.

Lucia znovu uvidela nahé, od dažďa zmáčané Sergiovo telo na kríži a od hnevu jej zbeleli pery. Nadýchla sa.

– Aj ja poznám Ricarda, – povedala vyzývavo. – Nepoznáš ho iba ty, Marta...

Pseudo Marta na ňu pohrdavo zazrela.

– Pfff. Klameš. Nepoznáš Ricarda.

– Ba poznám.

– Neverím ti! Mám migrénu... Nemáte niečo proti migréne?

– Nemusíš mi veriť. No ja ho poznám, ubezpečujem ťa. Nie je taký nebezpečný, ako hovoríš.

Schwartz znovu pokrčil plecami.

– Pfff. To sú len reči. Vidieť, že ho nepoznáš. Nehovorila by si to, ak...

– Tvári sa ako tvrdý chlap, ale je to bojko, ten tvoj Ricardo.

Schwartz nervózne zažmurkal. Znepokojene sa poobzeral.

– Mlč! Zbláznila si sa? Ak ťa začuje, príde!

– Nech príde. Poviem mu to isté. Ale on nepríde. A vieš prečo, Marta? Je silný iba pri slabochoch ako ty. Ten tvoj Ricardo je zba-belec.

BERNARD MINIER

– Mlč! Bolí ma hlava, – vzdychala Marta. – Dajte mi niečo, strašne ma bolí hlava...

Lucia pocítila, že sa jej ježia chlpy na rukách. Schwartzove viečka sa chveli. Triasol sa a pery sa mu pohybovali, akoby hovoril sám so sebou, ale zvuk z nich nevychádzal. Lucia vstala zo stoličky.

– Marta? – ozvala sa.

Nijaká odpoveď.

Pozrela sa do kamery. Ak by sa ten šialenec o niečo pokúsil, poradila by si s ním a pridali by sa aj ostatní. Schwartz mal práve ztvorené oči. Lucia ho pozorovala. Na jeho tvári sa už neodrážal nijaký výraz. Ako maska z vosku. Akoby spal. Odrazu z ničoho nič otvoril oči, až sa strhla. Zbadala v nich takú zúrivosť a také prudké, živelné a planúce svetlo, že ihneď stuhla na stoličke.

– Už vieš, kto som? – ozval sa hlbší, uštipačný a výsmešný hlas.

Lucia zaváhala.

– Ricardo?

2 PONDELOK VEČER

– A ty, ty si kto? – ozval sa hlas.

Lucia bola ohromená tou zmenou. Nebola to len zmena hlasu a pohľadu, ale celej osobnosti: zdal sa väčší, silnejší. Akoby zaberal viac priestoru.

– Zrejme ma pokladáš za podliaka...

Pocítila, že sa jej pulz v krčnej tepne zrýchlil. To individuum oproti nej bolo bez najmenej pochybnosti schopné násilia.

– Chcela som ti pomôcť vyjsť z lesa, – povedala.

– Čože?

– Nuž... veď vieš: ide o osobnosti...

Kráčala po neistej pôde. Schwartzovi sa pod kombinézou napínali svaly, nakláňal sa dopredu a nenávisťne na ňu zazeral.

Modlila sa, aby Peña neskončil vypočúvanie predčasne. Schwartz sa zlomyseľne zasmial.

– Pokladáš ma za blázna, čo?

– Nie, ja...

– Môj klient potrebuje psychiatra, – naliehal advokát vedľa neho.

– Ty čuš, – povedal pseudo Ricardo. – Ničomu nerozumieš, a tak čuš. Pokladáš ma za blázna? – obrátil sa znovu na Luciu.

Hľadela mu rovno do očí.

– Tu kladiem otázky ja, – odvetila.

Schwartzove zrenice stmavli. Hutnosť toho pohľadu mohla vnímať priam fyzicky. Atmosféra v miestnosti bola nedýchatelná.

No potom, zasa náhle, sa usmial a uvoľnil, hodil sa dozadu na operadlo stoličky. *Necháva ma vojsť*, pomyslela si.

– Zabil si seržanta Moreiru?

– Toho chlapa na kríži? Nó, áno... Zabil som ho... Ako tam lialo... Ten pondelok bol naozaj samá voda. Takže som ho napokon zabil... áno aj nie.

Hovoril ľahostajne. Musela sa premáhať, aby doňho neštuchla laktom.

– Áno či nie?

– Je to zložitejšie, – odpovedal pseudo Ricardo.

– Vysvetli to.

– Neviem, či sa mi chce...

– Nevyjdeš stadiaľto, kým to neurobiš.

V jeho zreniciach sa odrážala zúrivosť. Aj tvár mal výraznejšiu, už nie takú krehkú.

– Toho tvojho kolegu som ani nepoznal. Do toho dňa som ho nikdy nevidel. To ten druhý mi povedal, aby som to urobil.

Zasa nejaký druhý, pomyslela si. Potlačila vzdych.

– Druhý? Ešte jedna z tvojich osobností?

– Nie, nie: niekto druhý. *Zvonka*... Nie znútra. *Niektu zvonka*.

Cítila, že sa jej ježia chĺpky na šiji. Pre zmenu sa naklonila ona.

– Kto je ten „niektu zvonka“?

Ticho. No vtom sa „Ricardo“ tak rýchlo naklonil k nej, že takmer uskočila dozadu a advokát sa roztriasol. Teraz ich delilo od seba sotva štyridsať centimetrov. *Príveľmi blízko*. Peña zrejme skončí vyšetrovanie. Alebo advokát. Alebo psychiater, ak už prišiel.

Musí konať rýchlo.

V očiach sa mu odrážalo neónové svetlo. Celá dúhovka mu očernela. Ako ropa v mori. Lucia cítila v ušiach tep, ponárala sa do temnôt, akoby skákala do oceánu z vysokého útesu.

– Kto je ten „zvonka“?

Úsmev.

Posmešný. Nabrúsený ako ostrie britvy.

A pohľad na ňu. Vedela, čo vidí, lebo jej postava sa odrážala v jeho zreniciach: asi tridsaťročná drobná žena oblečená v čiernom. Čierne džínsy, čierne tričko, čierna kožená bunda. Pekná tvár prezrádzajúca zmes génov v jej DNA, ruských od matky, kastílskych od otca... Vynikali na nej gaštanové oči so zlatými odleskami, dlhé mihalnice a lesklé čierne vlasy s rovnou ofinou nad obočím ako záclona spadajúca na čelo.

Na jej odhalenie však bolo treba vidieť jej telo skryté pod oblečením. Trinásť tetovaní. Lebky, ruže, ostatný drôt, vety bežným písmom, rímske číslice.

„Ricardo“ ju žiadostivo hltal. Predstavila si chameleóna, ktorý sa blíži k nejakému hmyzu a chystá sa ho schmatnúť dlhým jazykom. Končekom jazyka si oblizol vlhké pery.

– Kto je ten „zvonka“, Ricardo?

Znovu čierny pohľad jej smerom. Advokát vedľa Schwartza už ani nedýchal. V očiach mu videla obavy.

– Čože?

– Máš jeho meno?

Rozrehotal sa. A vzápätí zväžnel.

– Doriti, za koho ma máš? Čo si o sebe myslíš, dievčatko? Ja nie som udavač.

A zdvihol hlavu smerom do kamery.

BERNARD MINIER

– ROZHOVOR SA SKONČIL. CHCEM INÉHO ADVO-
KÁTA. A VYVEĎTE PREČ TÚTO ŠTETKU, KÝM JU NE-
ZABIJEM.

3

PONDELOK VEČER

– MYSLÍŠ SI, že to je ďalšia z jeho osobností? – spýtal sa Peña.

Všimla si, že nad fúzami sa mu perlí pot.

– Nemyslím. Myslím si, že s ním bol niekto iný.

– Na kopci sa nenašli iné stopy nôh okrem jeho...

– Lejak ich určite zmyl. A bol by potreboval neuveriteľnú silu, aby zdvihol... Sergia hore celkom sám.

– Nuž... teda... osobnosť ako ten Ricardo sa mi zdá toho schopná, – pokračoval šéf.

Málokedy ho videla takého neistého.

– Podľa toho pseudo Ricarda, – zasiahol Arias, – ten *druhý* mu mal povedať, aby to urobil. Na čom pracoval Sergio v poslednom čase?

Akoby to nevedel. Riešili naraz dvadsať prípadov. Ten najdôležitejší bolo vyrovnávanie účtov vo Villaverde. Muž zabitý vo svojom aute na parkovisku pred dvoma mesiacmi. Z objednávky zločinu podozrievali jedného z bratov Lozanovcov, ktorí kontrolovali predaj drog v Madride.

– Tak Lozanovci, – povedala. – Vážne si myslíte, že sa podobá na jedného z tých kriminálnikov Lozanovcov? – dodala a ukázala na blondína.

– Možno sa tam ocitol len v nesprávnej chvíli. Možno je naozaj blázon. A možno si prisvojuje zločin, ktorý nespáchal, – ozval sa Arias.

– A čo krv na jeho oblečení?

– Dotýkal sa tela... Vyšiel na ten rebrík a pokúšal sa ho zvesiť...

Čo ja o tom viem? Nemáme proti nemu nijaký dôkaz.

– Okrem jeho priznaní...

– „Ricardových“, – spresnil Peña. – Nie Gabriela Schwartza. Jeho advokáti to využijú.

Prezrela si ich jedného po druhom.

– Vážne? Naozaj si myslíte, že táto scéna pripomína vyrovnávanie účtov medzi obchodníkmi s drogami?

– Nie, nie, pravdaže nie... – pripustil Peña. – No máme niečo iné?

Lucia sa pozrela na hodinky.

– O hodinu sa začína pitva.

– Arias, pôjdeš tam ty, – nariadil Peña. – Ani nápad, aby si tam bola, Lucia, rozumieš?

Prikývla. Spomenula si na svoju prvú pitvu. Vtedy bola ešte len mladé dievča. Keď vyšla von, triasli sa jej nohy a srdce mala v hrdle; veteráni zo sekcie Homicides ju zaviedli do baru oproti inštitútu súdneho lekárstva. Nie na kávu, ale ochutnať dusenú krv s cibulkami. Tradícia. Našťastie už minulé.

Ešte sa rýchlo pozrela na blondína na obrazovke. Znovu to bol Gabriel Schwarz. Či možno „Ivan“. Nenápadný plachý chlapec. Už tam v nijakom prípade nebol „Ricardo“. Pôsobil ako stratené dieťa.

Odzrazu si pomyslela na iné *stratené dieťa*. Dlhochýzná tenká a zhrbená postava sklonená nad ňou, ktorá jej ticho hovorí: „Nerob to, sestrička, to prejde.“

Bežala na toalety. Bolo tam cítiť chlór. Ako vždy sa najprv pozrela na zem, kým spustila na členky nohavice s puzdrom svojej ťažkej pistole Beretty 92. Také čosi vo filmoch nevidáť: čo robí žena so zbraňou na toaletách? A podobne aj muž?

Niekedy si vravela, že taká samonabíjacia pištoľ H&K USP Compact by bola praktickejšia ako beretta pre svoju hmotnosť, no jej sa viac páčili kovy ako polyméry. Dlhو močila, utrela sa, vstala a zdvihla si nohavice s puzdrom a zbraňou. Spláchla. Umyla si ruky a vyšla. Z automatu si vzala jednu kolu bez cukru.

Vlasy mala ešte vlhké, hoci si ich osušila uterákom. V kancelárii si prezliekla tričko aj džínsy, mala ich tam vždy do zásoby. Vyčistila si aj zablatené konversky Chuck Taylor.

– Volal som na Plaza de Castilla, – povedal Peña, keď sa zjavila. – Skupina prehľadá Schwarzov byt.

– Ktorý sudca mal službu?

– Álamo. Našťastie. No s tým, čo máme, by nám aj tak nemohli odmietnuť príkaz.

Prikývla. Plaza de Castilla bola známa dvoma veľkými rovnobežnými stenami nahnutými k sebe ako dvaja zápasníci v sumo chystajúci sa na súboj, ale aj súdom. Ak bol na vidieku vzťah medzi políciou a súdmi väčšinou bez problémov, v Madride to neplatilo. Sudcovia často pohrdali poriadkovými silami, ba sa k nim správali aj nepriateľsky. Koľkokrát musela čeliť chlapíkovi v obleku či nepríjemnému sudcovi v talári, ktorí na ňu hľadeli zvrchu a zjavne nepriateľsky len preto, že bola drobná žena nevyzerajúca na svoj vek, s búchačkou na boku a s označením hodnosti.

Rada by im bola vysvetlila, že jej povolanie je takto ešte zložitejšie, že by nemali byť nepriatelia, ale spojenci v boji proti všetkej tej špiny v meste. No zrejme to nemohla urobiť. A hoci bola v jednotke

známa svojou výbušnosťou, keď bolo treba žiadať súdny príkaz, musela sa vždy premôcť, ako aj všetci ostatní. A skloniť sa pred vyššou mocou.

Zvonka počuli kroky. Pozreli sa do chodby. Dlhá chodba medzi žltými stenami sa podobala na nemocničnú.

Prichádzal malý muž v plášti a plstennom klobúku. Bol premočený. Keď sa k nim priblížil, podal im ruku a predstavil sa: Dámaso Ferrater, psychiater.

– Dobrý večer, doktor, – povedal Peña. – Vďaka, že ste prišli tak rýchlo.

Z plášťa mu kvapkala na zem voda.

– Je tam? – s obavami sa spýtal psychiater.

Peña mu na obrazovke ukázal miestnosť bez okien, kde zostal vysilený Schwartz, advokát mu práve niečo vravel. Ferrater sa naňho pozrel ako otec, keď hľadá na svoje dieťa. A ona si spomenula, aspoň si to myslela, že takto hľadela na svojho brata Rafaela.

– Je to neuveriteľné, – povedal šéf jednotky, akoby išlo o nejaký umelecký výkon. – Nikdy som nevidel niečo také.

Psychiater držal v jednej ruke klobúk a druhou si potiahol briadku. Zrejme ju mal zafarbenú, podobne ako aj vlasy. Z celej jeho osoby akoby dýchala nežnosť, jemnosť, ľudskosť. Lucia si v jeho očiach všimla znepokojenie.

– Prejavil sa „Ricardo“?